

Kapitola II.

První kroky s Lego Mindstorms

Noční přelévání

Dorazil jsem domů hodně pozdě. Pomalu jsem se vplížil a snažil se nepozorovaně dostat do svého pokoje. Nevyšlo to. Ještě na chodbě jsem narazil na tatínka.

„Tak už jsi tady?“ řekl s úsměvem.

To bylo divné. Měl by se zlobit, ne? A už tu byla i maminka.

„Tak jaké to bylo?“ zeptala se.

Asi jsem na oba rodiče koukal hodně zmateně. Ale v jejich očích bylo vidět očekávání, že budu vyprávět. Že by se dozvěděli něco o tom, kde jsme se Sajou byli? Nebo v tom bylo něco jiného? Musel jsem reagovat, už bylo moc dlouho ticho. Jen mě ne a ne napadnout, co bych tak měl říct. Měl bych říct všechno, co vím?

„Podívej se, maminko, jak je z toho mimo.“

„No aby ne, určitě to byl velký zážitek. Prohlídka Centra průzkumu dalekého vesmíru musela být jistě zajímavá. Máš štěstí, že jsi tam mohl se Sajou jít, když nechodíš do toho jejich kroužku.“

Nechápal jsem, proč si máma s tátou mysleli, že jsem byl v Centru průzkumu dalekého vesmíru, ale Saja mi o něm mnohokrát vyprávěla. Jednou se jí tam totiž podařilo dostat na prohlídku. To centrum bylo normálně přístupné jen pro průzkumníky. Zařízení pro průzkum dalekého vesmíru bylo totiž na celé planetě jen jedno a dostat se tam na prohlídku nebylo vůbec jednoduché. Když o tom teď přemýšlím, je zvláštní, že takové zařízení je jen jedno. Věž je také jen jedna...

„V tom centru jsou ale věci, to byste měli vidět!“ začal jsem. A pak jsem líčil to, co jsem znal od Saji.

Bylo už skutečně pozdě, a tak jsem šel po chvíli do svého pokoje. Cítil jsem se hodně unavený, ale najednou se ozval známý hlas: „Volá tě Saja.“

Odpověděl jsem krátce: „Přijmout.“ Předě mnou se objevila Saja. Tedy ne, že by to byla ona, byl to jen její obraz.

„Jak to dopadlo u tebe doma?“ zeptala se. Nervózně přitom přecházela po pokoji.

„Bylo to v pohodě,“ odpověděl jsem po pravdě.

„Nic nebylo divné?“

„Ne, teda počkej, vlastně bylo, ale to bychom asi neměli takhle probírat...“

Saja si zoufale povzdechla: „Já s tebou potřebuju mluvit, jinak se z toho asi zblázním.“

Takhle vyděšenou a bezradnou jsem ji ještě nikdy neviděl. Ale jak bych se za ní mohl dostat? Pak jsem si všiml, že má pořád na krku ten přívěšek od „jednoho z dvanácti“, a dostal jsem nápad.

„Sajo, víš, co máš na krku?“ zeptal jsem se.

Saja na mě chvílku nechápavě koukala a pak jí to došlo. Teleportovací klíč – co když funguje nezávisle na teleportovacích místech? Někteří Jaosovi pomocníci se přece mohou teleportovat kdekoli a nemusí být na teleportovacích dopravních místech. U lidí to ale prý není možné. Ale co když je?

„Mám to zkusit?“ zeptala se.

„Určitě,“ řekl jsem a čekal, co se bude dít. A najednou stála Saja v mém pokoji. Opatrně jsem se podíval před pokoj. Všude byla tma, rodiče už šli spát. To bylo dobré zjištění. Co by asi řekli, kdyby zjistili, že je Saja najednou z ničeho nic tady?

„Tak co?“ začala hned Saja a zamířila k mé posteli, kam jsem si mezitím sednul.

„Naši si mysleli, že jsme byli v Centru průzkumu dalekého vesmíru. Naštěstí jsem od tebe věděl, jak to tam vypadá, a mohl jsem vyprávět.“

„Aha,“ řekla Saja. „A záznam jsi viděl? Byli jsme ve zprávě!“

„Cože? V jaké zprávě?“

„Ty si neprohlížíš zprávy z kroužků?“ divila se Saja

„No, jenom někdy.“

„Tak se podívej na zprávu z dnešního kroužku PDV!“

Zobrazili jsme si dnešní zprávu a já jsem pochopil, co Saju tak rozrušilo.

„To přece není možné!?“

Udiveně jsem koukal chvíli na Saju a chvíli na zastavenou zprávu. Ve zprávě jsem byl já i Saja! Kde jsme se tam ale vzali?

Pustil jsem zprávu dál. „Večerní návštěva Centra průzkumu dalekého vesmíru byla pro budoucí generaci velkou výzvou...“ zazníval komentář ke zprávě. „A já tam i mluvím!“ řekla zoufale Saja. „To se nám to všechno zdálo? Taleku, co se to s námi děje?“

„To musel nějak zařídit Jaos,“ řekl jsem rozhodně.

„I kdyby to zařídil, proč nám o tom neřekl? A jak by mohl zařídit, abychom byli na dvou místech současně? Já si z té prohlídky nic nepamatuju, takže jsem tam určitě nebyla. To jsem nemohla být já!“

„Třeba je to jen nějak upravená zpráva,“ přemýšlel jsem nahlas.

„Na to by se přišlo! Musel tam být někdo, kdo vypadal jako my!“

Po zádech mi začal běhat mráz. Saja měla pravdu, bylo to celé naprosto šílené.

„Musíme si promluvit s Jaosem. Nevíš, jak se s ním spojit? Měl by přece být tady všude kolem nás, ne?“

A pak se stalo něco, co se stává snad jedině v pohádkách. V pokoji se z ničeho nic objevil druhý Talek a druhá Saja.

Druhá Saja hned promluvila: „Nebojte se, jsme Jaosovi pomocníci, na vysvětlování není čas, musíte ihned do věže, my zatím zaujmeme vaše místa mezi lidmi.“

To znělo na jednu stranu jako uspokojivé vysvětlení – za vším je Jaos a to bylo dobré znamení. Na druhou stranu bylo znepokojivé, že nás Jaos tak rychle potřebuje ve věži.

Druhý Talek si sednul na postel. „Nebojte se, nikdo nic nepozná. Klidně jděte.“ V tu samou chvíli druhá Saja zmizela. Druhý Talek se podíval na Saju: „Už je u tebe doma a spí.“ Saju to viditelně uklidnilo. I ze mě spadlo to nesnesitelné napětí ze záhady naší dvojité existence. Přistoupil jsem k Saje a chytil ji za ruku, abychom se mohli oba přenést do věže. Saja vzala do ruky krystal zavěšený na krku a v příštím okamžiku jsme stáli ve věži.

Ocitli jsme se asi uprostřed nějakého světelného modelu. Co to je, jsme pochopili až poté, co jsme odešli ze středu věže na kraj kupole. Před námi se vznášel velký model Země. Model byl ale takový zvláštní, bylo na něm vidět spousta detailů v jednotlivých blocích, které jsme skutečně ani vidět nemohli. Jako by byl model před námi a současně v naší hlavě. Nebyla to jen vizualizace jako ve vizualizéru? Ne, bylo to přece jen něčím jině.

V modelu bylo mnoho červeně vyznačených bloků. Mezi ostatními bloky byly rozmístěny pravidelně. V kupoli věže se ozval hlas: „Ztráta kontroly. Strukturální integrita gravitačního polštáře narušena. Zhroucení systému do 30 dní.“

Se Sajou jsme na sebe koukali a nevěděli, co to znamená. Pak se na druhé straně kupole objevila postava. Pořádně

jsme na ní neviděli, ale oba jsme věděli, že tam je. Že by to byl sám Jaos? Pak jsme uslyšeli hlas, který přicházel zase jakoby odevšad. Hlas byl podivuhodně klidný. Byl tak zvláštní, nepopsatelný. Jak jsem ho uslyšel, zase mi začal běhat mráz po zádech a úplně jsem se rozklepal.

„Chráním lidstvo již mnoho staletí... Nemusíš se mě bát, Taleku, nejsem hrozba ani pro tebe ani pro Saju ani pro nikoho z lidí. Pokud se ale něco nezmění, tak to, co vidíte před sebou, je neodvratné. Nemohu tomu zabránit. A nemohu to také lidstvu oznámit, protože by zavládl chaos. Možná si to tak otec přeje...“ Postava se odmlčela.

„Ale jak bychom ti mohli pomoci my, vždyť jsme jen dvě děti?“ zeptala se Saja. „Ty tu všechno řídíš, ovládáš, spravuješ, všechno víš. Měli jsme ti pomoci objasnit jen ty občasné výpadky kontroly, ne? A teď bychom měli zabránit rozpadu planety?“

Saja vyslovila to, co můj mozek nedokázal zformulovat. Připadal jsem si jako zmražený. Došlo mi, že za 30 dní bude možná konec, konec, úplný konec všeho...

„Planeta se nerozpadá,“ pokračovala postava. „Rozpadá se to, co je základem vaší civilizace, vše, co vidíte kolem sebe, se rozpadne... pokud tomu nezabráníme. V mých informačních databankách nemám potřebné informace. Nevím, co se děje, a zatím jsem to nedokázal zjistit. Víte, že nad některými místy ztrácím dočasně kontrolu. Pokud nad oblastí nemám kontrolu, nemohu zjistit, co se tam děje. Při obnovení kontroly to vypadá, že je vše v pořádku, ale dnes se ukázalo, že můj systém se postupně rozpadá.“

„Ale co můžeme udělat?“ zeptala se Saja.

„Kanálem minulosti přišla první zpráva,“ pokračovala postava. „Analyzoval jsem ji a získal potřebné informace k tomu, abyste mohli začít pátrat v sálu vědění. Už jste zjistili,

že krystal, který jste dostali, je možné použít k volné teleportaci. Funguje po celé Zemi ve všech částech, které mám pod kontrolou. Vtisknu vám potřebné informace a vydáte se do sálu vědění.“

A tak jsme se dozvěděli, jak pracovat s tím podivným terminálem, kterému říkáte „notebook“, zjistili jsme, jak provést – jak tomu říkáte – „instalaci“ ovladačů a instalaci programovacího prostředí Enchanting. Zvládneme již také přehrát firmware NXT kostky na leJOS a víme, co jste již vyzkoušeli s dotykovým senzorem. To všechno nám bylo vtisknuto v jediném okamžiku.

„Jděte, já budu s vámi. Nyní mám nad sálem vědění kontrolu. Stačí, když vyslovíte, co byste potřebovali, a pokud budu moci, budu vám nápomocen.“ Pak postava zmizela.

Spustili jsme terminál a provedli všechny ty základní věci, co jsme se dozvěděli. Připojili jsme dotykové senzory a vyzkoušeli jednoduchý program, kterým budeme zjišťovat, jestli se v sálu vědění někdo pohybuje.

Pak najednou na modelu planety všechna červená místa pohasla. Hlas oznamoval: „Kontrola obnovena. Spuštěna obnova gravitačního polštáře.“

Strčil jsem loktem do Saji: „Vypadá to, že jsme získali nějaký čas navíc.“

„Je ve výpadech kontroly nějaká pravidelnost?“ zeptala se Saja.

Dozvěděli jsme se, že ano, že výpadek nastává poslední dobou každých 14 dní. Zasahuje přitom stále více bloků.

„Výpadek byl dnes, takže máme ještě skoro celých 14 dní na přípravu,“ zaradovala se Saja. „Do té doby ale musíme vše dobře vyzkoušet, začneme raději hned!“

Přenesli jsme se do sálu vědění a začali přemýšlet, kam umístit senzory. Nakonec jsme se domluvili, že jeden bude

u vstupu a druhý v polovině sálu. Měli jsme totiž jen dva dotykové senzory. Napadlo mě požádat Jaose o další dva. Jaos dostal svému slibu, byl tu s námi a okamžitě nám je teleportoval. Patrně někde z podzemí věže, kde je vytvořil nějakým starým způsobem tak, že neobsahovaly nic z jeho miniaturních stavebních částic, které jinak tvořily vše kolem nás. Rozdělili jsme sál na čtyři části a začali jsme čtyři senzory postupně nastražovat.

Spolupráce s Jaosem fungovala skvěle. Stačilo ho požádat, aby dodal dlouhé kabely, aby odkryl část podlahy, aby udělal podlahu téměř neznatelně pohyblivou – tak, aby při došlápnutí sepnula náš senzor, který byl pod ní. Senzory jsme upevnili s využitím dílků stavebnice. Jaos pak na závěr vše skryl tak, že sál vypadal jako dřív. Teď ale obsahoval naše nastražené dotykové senzory, které při sešlápnutí zaznamenají čas sešlápnutí na NXT kostce.

Několikrát jsme přes ta místa přešli – fungovalo to. Byli jsme spokojeni. Teď se můžeme vrátit domů a nahradit naše dvojníky. Zítra uvidíme, jak bude nástražný systém fungovat přes den.